

Uživatel:Tomino/A přece jsme jeli

Nedávno jsem byl kolegou nařčen, že jsem prý „neskutečně pozitivní člověk.“ Prý jsem ještě nikdy o akci neřekl, že to byl „průser!“ A potom mi tento kolega parametry „průseru“ vylíčil: „Já jsem jednou organizoval akci, na kterou přišli pouze čtyři lidi.“

Při použití tohoto měřítka by se letošní WikiLyže daly definovat jako průser na čtvrtou. Vždyť z cílové skupiny definovatelné jako WikiTým a čítající lidí zhruba stovku mi na tuto akci nakonec kývnul člověk jeden – doktor Vejražka. A přece jsme jeli!

Pan doktor vzal rodinu, aby mu nebylo smutno, a někdy na začátku noci jsme z různých směrů dorazili do Špindlu. Po několika peripetiích spočívajících v hledání místa srazu s rolbou či vylézání neznámého kopce v naprosté tmě dorazili do cíle – na Patejdlovu boudu. Kupodivu jsme ještě i dostali večeři a kafe a také se domluvili, kde si v sobotu půjčíme lyže, protože jako vzorní WikiLyžaři jsme přirozeně žádné neměli.

V sobotu bylo skutečně nádherné počasí! Sluníčko svítilo, teploměry na Medvědíňě ukazovaly kolem 3°C a my hlasitě smáli všem, jenž zůstali v ulicích pražských. Při tom jsme brázdili sjezdovky, proběhli se na běžkách, postavili iglú a vyhrabali si do něj ve sněhu tunely.

Večer jsme naopak dali přednost vodě ve skupenství kapalném, a tak zatímco se nám sušily botičky, my jsme naopak smáčeli svá těla ve vířivce.

V neděli jsme se hned po snídani sbalili sjeli dolů do Špindlu. Nejprve s bágly na zádech, lyžemi na nohou, bolestí v kolenou a smrtí v očích plužili z onoho kopce, jež spojuje Patejdlovku s Medvědíím kolenem, potom s lyžemi na střeše a batohy v kufru, pod nohami, na kolenou a možná i jinde v interiéru Puntí doktora Vejražky jeli hledat volné parkovací místo. Našli jsme a byl z toho další parádní den na krkonošských sjezdovkách.

Pak jsme se opět rozdělili a rozjeli od dvou směrů. Zazvonil zvonec a WikiLyžím byl konec. Ale spálené tváře od ostrého horského sluncete a na nich racionálně nevysvětlitelný úsměv mám doteď.